

Сабира Сталберг

Филип на летището

Lecti book studio

Глава 6

Втурвам се към книжарницата.
Ох! Някой ме бута.
Не мога да бягам толкова бързо
сред всичките хора на летището.
Те обикалят бавно из залата
и говорят помежду си.

Много от тях спират,
за да разглеждат вестници,
играчки и вратовръзки.
Всички носят чанти и торби.
Препъвам се в няколко чанти,
докато се опитвам да се промъкна.
Трябва да се пазя от лактите на хората.
И от торбите им пълни с покупки.

Почти се блъсвам в една стойка
пред един магазин.
Няколко играчки падат на пода.
Спирам, за да ги събера.
Вече не виждам момчето.
Къде е то? Там! Трябва да побързам.

Прескачам няколко торби.
Промушвам се
между две семейства с малки деца.
Най-сетне! Почти стигнах
до момчето с жълтата тениска.

То стои пред една кабинка.
В кабинката седи полицаи.
На табелка над кабинката пише
Паспортна проверка.

Помощ!
Летището има две зали.
Наричат се терминали.
От първи терминал
се лети за Корфу
и за градове в Европа.

Няма нужда от паспорт,
а само от лична карта.
Сега аз съм в първи терминал.
За другата зала на летището
трябва паспорт.
От другата зала тръгват самолетите
за всички места извън Европа.

Трябва да настигна момчето,
преди да мине през паспортна проверка.
Но това е невъзможно.

Глава 7

Хората стоят плътно едни до други
на опашката пред кабинката на полицаия.
Много от тях бързат и са нервни.
Промъквам се между всички хора.
Точно когато стигам,
момчето изчезва
през една врата до кабинката.

Хората на опашката държат своите паспорти
и билети в ръце.
Показват ги на полицаия в кабинката.
За да мина през паспортна проверка,
трябва да имам паспорт.
Трябва да имам и билет.
Аз обаче нямам нито паспорт, нито билет.
Моят билет до Корфу
и моята лична карта са в чантата на мама.

Имам само телефона на момчето
и малко монети в джоба.
Трябва да си върна телефона. Но как?
Ако обясня на полицаия в кабинката,
може би ще ми помогне.
Това е млад полицаи с очила.
Изглежда приятен.
Може би ще ме пусне през вратата.
Мъча се да се провря до полицаия,
но не стигам доникъде.

Няколко момчета с големи спортни сакове
ми препречват пътя.
Надничам между момчетата.
До кабинката стои възрастен мъж.
Има посивяла коса
и е облечен в син костюм.
Той говори с полицаия и подава
куп паспорти.
— Билетите, ако обичате — казва полицаят.
— Заповядайте — отговаря мъжът
и слага тесте билети на гишето.

Полицаят разглежда паспортите и билетите.
Цяла вечност. Най-накрая ги връща на мъжа.
Пожелава приятен полет на групата
и натиска едно копче.
Вратата бръмчи.
Мъжът маха на момчетата,
които стоят пред мен.
Едва сега забелязвам,
че зад мен също има момчета.
Обкръжен съм от момчета
с огромни спортни сакове.

Всички момчета вдигат саковете си
и с провлачени стъпки
тръгват към вратата.
Чантите очевидно са тежки.
Аз съм в средата на групата
и тя ме повлича със себе си.
Има момчета и големи чанти
пред мен, зад мен и от всички страни.

**На летището Филип
получава чужд телефон
по време на проверката за
сигурност.**

**На екрана няма самолет,
а само бяла котка.
Изписват се
странни знаци.**

**Полетът наближава и Филип
трябва да открие телефона си,
преди да е станало твърде късно.**

ISBN 978-619-192-111-9 (Хартиен носител)

ISBN 978-619-192-112-6 (PDF)

ISBN 978-619-192-167-6 (EPUB)